

Judith de Bruijn *is* **HET BRUTALE MEISJE** *voor de klas*

Dagvoorzitter Judith de Bruijn is zoet én heeft lef. Daardoor mag en kan ze scherp aan de wind zeilen op het podium: 'Ik maak het altijd spannend, maar blijf in control.'

Tekst Jos Goossens

Hoe ben je dagvoorzitter geworden?

"In 1995 presenteerde ik verschillende televisieprogramma's als Get the picture en De ochtenden. Als je op televisie te zien bent, dan willen ze je ook weleens live op een podium. Via een boekingsbureau kreeg ik mijn eerste opdrachten. In het begin natuurlijk spannend: ik was aan de camera gewend, niet aan live interactie met een publiek. Vijf jaar later, toen ik ophield bij de televisie, maakte ik van het begeleiden van bijeenkomsten mijn nieuwe beroep. Ik ging meer over het vak leren, mijn werk promoten en breidde de werkzaamheden uit met die van trainer en procesbegeleider."

Hoe heb je het vak jezelf eigen gemaakt?

"Ik beheerste journalistieke vaardigheden. In een onderwerp duiken, het koppelen aan een doelgroep. Die dingen kon ik. Maar hoe je dat tot leven brengt op het podium? Dat moest ik leren. Ik volgde bijvoorbeeld theaterlessen waarin improviseren en dat razendsnelle schakelen centraal stond. En ik oefen nog steeds. Door brainstorm te begeleiden train ik mijn geestelijke flexibiliteit. Die buigzame houding geeft me een veilig gevoel: het is juist een uitdaging als bijvoorbeeld het licht het niet doet. Ik geef ook presentatie- en communicatietrainingen. Tijdens die trainingen heb je direct contact. Zo leer je weer reageren op opmerkingen, maar ook omgaan met – soms heftige – emoties."

Wat is jouw specialiteit als dagvoorzitter?

"Het vak gaat over energiemanagement. Iemand aankondigen met een mooi verhaal, dat is het werk niet. Een dagvoorzitter schudt een zaal op of kalmeert deze juist. De kunst: voelen wat er gebeurt en daar met woorden of fysiek uiting aan geven. Ik ben daar transparant in. Stel, ik interview iemand en het wordt ijszig stil, dan benoem ik dat. Op zachte en zorgvuldige wijze overigens. Ik ben zoet, maar durf op het randje te lopen. Dát is mijn specialiteit. Ik vraag en zeg wat het publiek ook zou willen, maar niet durft of mag. Die ene scherpe vraag aan de directeur. Ik neem risico's, maar ben altijd in control. Dat is belangrijk: het publiek en de sprekers moeten je vertrouwen."

Op dit moment heb ik veel opdrachten uit de technische hoek, energie, duurzaamheid, infrastructuur, bouw. Het publiek bestaat uit ingenieurs, van die slimme nette jongens. De opdrachtgever denkt: 'Zet maar een leuke vrouw op het podium, die slim genoeg is om het te snappen.' Het voelt dan alsof ik als brutaal meisje voor een klas vol jongens sta. Die rol past me wel. Maar ik mag ook genieten van een prijsuitreiking of een quiz, waarbij we een beetje show kunnen maken. Heerlijk."

Heb je ook een boodschap voor het publiek?

"Ik vind het belangrijk om mensen tot actie aan te zetten: ga het proberen, steek je nek uit. Zo sta ik zelf in het leven. Maar mijn boodschap is gebonden aan wat de opdrachtgever wil. Informeren of bezielen of iets heel anders? Ik adviseer en begeleid bij het procesmatig vormgeven aan die boodschap. Ik ken de werkvormen, de manieren van interactie die passend en doeltreffend zijn. Dat laatste is essentieel. Soms zegt een opdrachtgever bijvoor-

beeld: we willen afsluiten met een discussie. Terwijl het doel is om mensen te verenigen en dichterbij elkaar te brengen. Een discussie is dan niet de juiste tool. Daar kun je beter mee beginnen.”

Wat is je ergste ervaring als dagvoorzitter?

“Oei, dat is die keer dat ik een directeur aan het einde van de dag strak aan zijn tijd hield. Ik kapte hem vriendelijk doch een tikje dwingend af. Vervolgens deed ik zelf mijn afsluiter – iets te lang – waardoor we toch uitliepen. De man was not amused. Heel af en toe ga ik over de schreef. Een grapje dat net niet lekker valt. Een kritische vraag die op een lange teen belandt. Als je op het randje loopt, val je er wel eens vanaf. Maar ik maak eenzelfde fout hoogstens één keer, daarvoor ben ik zelfkritisch genoeg. En, wanneer je botst op het podium, is het zaak om er geen machtsstrijd van te maken, maar het charmant op te lossen. Sprekers – en het publiek ook – mag je aanpakken, maar nooit gezichtsverlies laten leiden.”

Wat is je eigen passie?

“Paardrijden, liefst de uitgestrekte vlaktes over, in wilde onge-repte natuur. Dit voorjaar reis ik af naar Marokko om daar met

zes meiden een prachtige tocht rijden. Later ga ik nog eens, dan in mijn eentje naar Hongarije. Daarnaast groeit mijn werk uit naar een tweede passie. Ik maak nu de stap van gezel naar meester en beland in de senior positie, waarin je veel gezien hebt en de kennis kan gaan overdragen. Dat doe ik onder meer via online presentatietrainingen en ik schrijf bijvoorbeeld wekelijks een blog voor ambitieuze sprekers die een groter publiek zoeken.”

Wat heeft je onlangs nog verrast?

“Dat in Nederland maatschappelijke problemen wel worden gesignaleerd, aangepakt en opgelost, maar dat gebeurt in een soort vanzelfsprekende radiostilte. Burgers worden onvoldoende geïnformeerd over dat wat komen gaat. Daarin kunnen we een voorbeeld nemen aan hoe een leider als Obama het aanpakt. Hij kan Jan Modaal uitleggen wat zijn beleid inhoudt en betekent. We hebben in Nederland een zorgzame overheid, maar bij gebrek aan communicatie creëert dat zorgeloze mensen, en dat vind ik niet verstandig. De illusie bestaat dat er voor iedereen gezorgd wordt. De eigen verantwoordelijkheid en betrokkenheid slaapt in. De overheid mag ons vaker wakker schudden.” ■